

Izvešće medijskih objava

04.03.2015

1.3.2015	Jutarnji list	Stranica/Termin:	Hrvatska
Naslov:	NEVJEROJATNA ŽIVOTNA PRIČA GOTOVININA AFRIČKOG ŠIME		
Sadržaj:	Prince Soniyiki (30) završio je MBA na College of Teohnology u rodnom gradu Josu u Nigeriji, odakle je morao pobjeći 2011. nakon što su u krvavim među vjerskim sukobima muslimana i kršćana vojnici ubili njegova brata, a namjeravali su i njega. Preko Libije i Italije došao je do		
Autor:	Jurica Korbler		
Rubrika, Emisija:		Žanr: izvješće	Naklada: 55.000,00
Ključne riječi:	CENTAR ZA MIROVNE STUDIJE, Azil, azilanti, policija		

Naslov: NEVJEROJATNA ŽIVOTNA PRIČA GOTOVININA AFRIČKOG ŠIME

Autor: Jurica Korbler

Rubrika/Emisija: Nedjeljni

Žanr: izvješće

Površina/Trajanje: 3.977,32

Naklada: 55.000,00

Ključne riječi: CENTAR ZA MIROVNE STUDIJE, Azil, azilanti, policija

NEVJEROJATNA ŽIVOTNA PRIČA GOTOVININA AFRIČKOG ŠIME

‘Sreća mi se osmjehnula kada sam upoznao Antu Gotovinu: on je najbolji šef na svijetu. Loviti tunu nije teško, od plaće sam već uštedio za automobil, ovdje imam više prijatelja nego u Africi i kad naučim briškulu, bit ću pravi Dalmatinac’

Piše Jurica Korbler. Snima Nena Lukin/UNHCR

Prince Soniyiki (30) završio je MBA na College of Technology u rodnom gradu Josu u Nigeriji, odakle je morao pobjeći 2011. nakon što su u krvavim međuvjerskim sukobima muslimana i kršćana vojnici ubili njegova brata, a namjeravali su i njega. Preko Libije i Italije došao je do Splita i 2012. dobio azil, a lani ga je zaposlio najslavniji hrvatski general

VOJNA PRICA ČAKOG SIMIJE

**AZILANT
IZ NIGERIJE NA
PRIVREMENOM
RADU U
PAKOŠTANIMA**

Umirovljeni general Ante Gotovina s Princeom Sonykijem i njegovim prijateljem Rivesom Millerom iz Bangladeša, s kojim svako jutro odlazi na ribe i kojeg je Gotovina zaposlio na "Siminu" zamlbu

Press CLIPPING d.o.o., tel.: +385 (0)1 / 3094804, e-mail: press@pressclip.hr, www.pressclip.hr
Korisnik usluga ne smije dalje reproducirati i / ili distribuirati dostavljene mu Programske sadržaje medija bez posebnog odobrenja Nositelja prava (DZNAIP i HDS-ZAMP)

22

nedjelja
1. ožujka 2015.

nedjeljni jutarnji

A

nte Gotovina mi je sjajan šef. Uspio sam loveći tunu kupiti i mali automobil, u Biogradu su me svi prihvatili, jednostavno, sreća mi se osmehnula - priča Nigerijac Prince Soniyiki, afrički Šime, kako ga zovu mještani. Njegova teška životna priča, kad je spašavajući živu glavu iz Nigerije preko Libije došao do europskih obala, imala je rijetko viđen sretan kraj. Danas 'Šime' ima posao, krov nad glavom i kad do kraja nauči briškulu, bit će pravi Dalmatinac.

Za koji dan će UNHCR u suradnji s Festivalom tolerancije u Zagrebu postaviti izložbu fotografija uz koju bi trebala biti ispričana ta nevjerojatna priča o sudbini Nigerijca kojem su ubijena dva brata u krvavim sukobima u njegovoj zemlji, nakon čega se iselila cijela obitelj. "Sada štedim da bih mogao posjetiti svoju obitelj koja je u Kairu. Gotovo istodobno kad sam ja otišao iz Nigerije, to je učinio i moj otac, koji je bio svećenik, majka i sestra." Čim Prince dobije nekoliko slobodnih dana i uštedi za avionsku kartu, krenut će u Egipat, a sada je u Gotovine našao svoj novi dom. "U sredini gdje nema rasizma i gdje imam više prijatelja Hrvata nego mojih iz Afrike."

Nakon što je dobio azil, priča o mladom Nigerijcu koji se spletom okolnosti našao u Hrvatskoj bila je prava medijska poslastica, ali otkako se zaposlio u Gotovine, kao da su ga i mediji zaboravili.

Poziv od suradnika

Za novine, često, sretni završetak teških životnih priča nije takva senzacija, a Prince potvrđuje da je njegovo lutanje od Nigrije, preko Nigera do libijske obale i dalje prema Italiji i slučajno skretanje u splitsku luku imalo zaista happy end. "Sada sam slobodan čovjek, pun planova, obitelji mi je također na sigurnom, a Hrvatska je moja druga domovina koja me prihvatila bolje nego što sam mogao i sanjati."

A kao i sve u životu, dogodilo se slučajno. S tri tisuće eura u džepu i nekoliko majica koje je uspio ponijeti sa sobom Prince se brodićem zaputio prema talijanskoj obali. Za Hrvatsku nikad nije čuo, a kao i svakom mladom Afrikanцу, cilj mu je bio doći do neke bogate zemlje u kojoj bi mogao početi iz početka. Ipak, brod nije pristao na jugu Italije, nego se zaputio prema Hrvatskoj. Za razliku od onih emigranata koji iz Italije žele u Njemačku ili Britaniju, Prince se našao u Splitu i zahvaljujući znanju engleskog i francuskog ipak se uspio sporazumjeti s domaćinima. "O vašoj zemlji tada nisam znao ništa, a tek sam kasnije, kad sam se uključio u rad **Centru za mirovne studije**, doznao tko je bio Ante Gotovina. Ali, poziv jednog od Gotovinih suradnika i prijatelja, Miše

Prince se zaputio prema Italiji s nekoliko majica i tri tisuće eura, no brod je završio u Splitu, a on je došao u Zagreb (gore), gdje ga je policija uputila u Centar za traženje azila u Kutini (desno gore) te je osnovao udrugu koja upozorava na probleme emigranata i volontirao je u **Centru za mirovne studije** (desno)

'SAD SAM SLOBODAN ČOVJEK, PUN PLANOVA, OBITELJ MI JE NA SIGURNOM U KAIRU I IDEM IH VIDJETI ČIM SKUPIM ZA KARTU, A HRVATSKA ME PRIMILA BOLJE NEGO ŠTO SAM MOGAO SANJATI'

Ante Gotovina vidio je televizijsku emisiju u kojoj je 'afrički Šime' govorio o teškoćama emigranata i preko svog suradnika Miše Mandića pozvao ga da radi za njega

'Vidio sam svojim očima kako su ubili mog brata, a vojnici su se očito željeli obračunati i sa mnom. U Nigeriji ljudi umiru kao muhe', govori Prince koji nakon posta s prijateljima voli ići po kafićima u Biogradu

jutarnji nedjeljni

nedjelja
1. ožujka 2015.

23

Mandića, promijenio mi je život. Ante je vidio televizijsku emisiju u kojoj sam govorio o teškom životu emigranata i pozvao me. "Dođi u Biograd, radi za mene."

"Ali, imam prijatelja Rivesa Millera, iz Bangladeša, koji je također emigrant. Može li i on raditi za vas?" Gotovina se samo nasmijao i pristao. Tako su se obojica našli u Biogradu, gdje svaki dan ustaju rano ujutro i idu na ribe. Posao nije lak, pogotovo kad vrijeme nije sklono ribarima, ali Prince se ne žali. U kratko je vrijeme naučio odlično govoriti hrvatski, druži se s mještanima i u slobodno vrijeme izlazi na mjesta kamo idu i mladi iz Biograda.

"Ante se o svima nama brine. Mogu vam reći o svom šefu samo najbolje, ali najvažnije je to što je dobar čovjek."

Drama u životu mladog Nigerijca počela je prije četiri godine, kada je pobjegao od krvavih međuvjerskih sukoba u Nigeriji. Sukobi muslimana i kršćana su svakodnevnici, a u tim strašnim obracunima živote su izgubili i njegovi najbliži.

"Živio sam u gradu Josu i iz zemlje sam morao otići kada sam imao dvadeset i šest godina. Vidio sam svojim očima kad su ubili mog brata i vojnici su se očito željeli obračunati i sa mnom. Moji se roditelji nisu bavili politikom, ali se politika bavila njima."

Lokalni političar

Prince kaže da je vidio lokalnog političara kako drži veliku količinu novca u svojoj kući. "Pitao sam se je li to normalno. Naš pjevač Fela Anikulapo Kuti pjeva o tome kako patimo i smiješimo se. U Nigeriji patimo, ali ima i onih koji zbog korupcije imaju puno novca i ide im dobro, a drugi moraju otići jer nisu sigurni. Takva je bila i moja sudbina." Govori da policija ondje, kada je upozore da netko želi provaliti u kuće, odgovara: "Skrijte se ispod kreveta." U Nigeriji ljudi umiru kao muhe, bez prestanka.

Od obitelji se tražilo da podrže pojedine lokalne političare, a pritisci su bili sve veći. Ipak, od krvavog obračuna s Princeovim bratom nitko nije mislio napustiti zemlju i sve se promijenilo kad su im bili ugroženi životi. "Odlučio sam otići iz Nigerije, bar na kratko.

Našao sam ljude koji su mi pomogli, a trebalo je i novca da se odlazak realizira. Platilo sam 3000 eura za put koji je vodio preko Libije do europskih obala", kaže Prince.

Uzeo je sa sobom samo najnužnije i napustio obiteljski dom, u kojem je živjelo mnogo ljudi. Brinuli su se i za napuštenu djecu i u trenutku odlaska iz Nigerije bilo je čak devet mališana koji su ostali bez roditelja s obitelji Soniyiki. "Oni su imali i moje prezime i brinuo sam se za njih. Ali, morao sam otići, danas ne bi pričao s vama da sam ostao." Put do europskih obala bio je dramatičan kao i većini emigranata, bura i jugo stvarali su velike probleme, pa je bilo pitanje hoće li se brod uopće dočepati obale. Na kraju nisu mogli pristati u Italiju pa su se uputili na drugu stranu Jadrana, do Hrvatske, i došli do Splita.

Nova drama počela je za Princea u Splitu. "Neću zaboraviti trenutak kada sam čuo crkvena zvona. Živ sam, pomislio sam. Sa svakim udarcem zvona bio sam sretan što sam tu siguran. Prisetio sam se Nigerije, gdje nikad nisi siguran kad će izbiti krvavi incident i eksplodirati bomba." Prvi je bio siguran.

'Nikad neću zaboraviti kad sam čuo crkvena zvona u Splitu. Živ sam, pomislio sam tada'

Princeu, kojem je ostalo još nešto novca, bio odlazak u Italiju, pa se uputio u Zagreb, odakle je želio nastaviti put. Prijavio se policiji koja ga je, nakon provjere i ispitivanja, uputila u Centar za tražitelje azila u Kutini. Od 2004. samo je 117 tražitelja azila dobilo zaštitu u Hrvatskoj, ali podaci pokazuju da više od 80 posto onih koji traže azil odu iz zemlje prije nego što se njihovi zahtjevi uopće riješe. To je po sebi logično, jer u Hrvatskoj nema posla, a i primanja su mnogo manja nego u ostalim europskim državama pa malo tko želi i može nastaviti život u zemlji kakva je trenutno Hrvatska. "Ondje, u Centru za traženje azila, proveo sam nekoliko mjeseci, upoznao donekle Hrvatsku, barem na papiru. Život ide dalje, mislio sam."

"Moj je život kao akcijski film", kaže Prince, prisjećajući se kako je Ante Gotovina uopće doznao za njega. Kad su ga pustili iz Kutine, nakon što je 2012. dobio azil, ponovo se našao u Zagrebu, na željezničkoj stanici. "Nikada neću zaboraviti taj dan, imao sam papire, a još noć prije nego što su mi odobrili azil sanjao sam da se to neće dogoditi."

Osnovao je udrugu koja je trebala upozoriti na probleme afričkih emigranata pa je tako radio i film koji je bio prikazan na HRT-u. "Gotovina ga je vidio i dirnulo ga je što sam ondje govorio o tome kako mi Afrikanci, nakon odlaska iz naših zemalja, teško živimo u Hrvatskoj. Nitko nam nije

Jer, emigrantima je najveći problem naći stan i posao. "Imao sam u početku i loša iskustva, neke reakcije sredine, ali toga više nema. I veseli me što je tako", kaže Prince. Kad ga je Gotovina pozvao i dao mu posao, već je znao puno o generalu i njegovoj životnoj borbi. "Znao sam za Vukovar, Oluju, a Antu sam prvi put vidio u Biogradu. Lako smo se dogovorili i odmah sam prihvatilo posao. Rekao mi je da se bavi ulovom tune i da to nije lagan posao."

Gotovina je novom zaposleniku objasnio da će ići brodom hraniti tune i s poslom je Prince počeo gotovo isti dan kad se i dogovorio s novim gazdom. "Gotovina mi je rekao da prvo odem na brod i vidim što ću raditi, a kada sam se vratilo, dao mi je 200 kuna. Bio sam sretan, naravno." General je platio i polovicu režija za stan u koji su se smjestili Prince i njegov prijatelj, bivši nogometaš iz Kameruna. Svaka dva, tri dana Gotovina dolazi do ljudi koji rade za njega, raspituje se kako idu poslovi, ima li nekih problema.

"Prije svega mogu vam reći da Antu ne gledam samo kao šefa, nego prije svega kao dobrog čovjeka. Uvijek želi poslušati i zanima ga kako se ljudi osjećaju, što im treba. Mene zna zaustaviti i pitati 'je li sve OK, jesi li dobro'. Dobar je. Predobar."

Govori to Prince posve mirno, opisujući kako rano ujutro odlazi na ribarski brod, a prije toga pročita hrvatske novine. Mještani su ga sjajno prihvatili, a posebno ih oduševljava kad progovori dijalektom. "Moj prijatelj iz Kameruna razgovara s Antom na francuskom, nas dvojica smo prije znali govoriti engleski, a sada hrvatski. Često sretнем svog šefa u društvu njegove obitelji, a on i pred njima kaže da su nam vrata uvijek otvorena." Prince tvrdi da se svi koji rade za Gotovinu u Biogradu osjećaju kao velika obitelj. "Cijelo jutro provodimo na brodu, ovisno i o vremenu, a ostatak dana nakon 15, 16 sati je odmor. Nije to tako strašno težak posao, osim kada su jugo i bura. Vidio sam puno ribe koje nema u Africi, kao što ovdje nema barakuda."

Nasmijao se kad sam ga pitao kad je naučio plivati. "U sjevernom dijelu Nigerije, gdje sam živio, pustinja je i ondje

nisam mogao naučiti plivati. Ovdje u Biogradu ljeti moj prijatelj i ja idemo na plažu i tu sam naučio plivati." "Je li vaše učenje plivanja izazvalo pozornost mještana, jesu vam Dalmoši što dobacivali", pitam, a Prince odgovara da su Biogradani 'super'. "Kad su čuli da radim za Antu, bili su još ljubazniji. 'To su naši', govore. Nisam imao nikakvih problema, svi su vrlo susretljivi."

Zadovoljan životom

Ljeti je Prince izlazio i u restorane, a svaki dan ide na kavu u lokalne kafiće. "Baš mogu reći da mi je Hrvatska postala nova domovina." Nisam, naravno, pitao Princea koliko zadržuje, a sam mi je kazao da je zadovoljan životom kakav vodi u Biogradu, bez obzira na to što se u Hrvatskoj ne zadržuje kao u nekim drugim europskim državama. "Sve mi ide dobro."

Prince planira ostati raditi u generala dok mu je ugovor na snazi, a čuo je da je Gotovina zadovoljan sa svojom dva radnika iz Afrike. Kaže da su vrijedni, da rade dobro i očito je zadovoljstvo obostrano. A hrvatska klima, bez obzira na to što Prince živi na moru, ipak mu je šokantna. "Kraja mi je hladno jer sam iz kroja gdje je temperatura uvijek iznad trideset stupnjeva. Teško sam se priviknuo, ali polako i to ide."

Afrikanac 'Sime' sada spretno radi poslove na brodu, baca srdele u vodu, odlazi 'u kavezu' među tune. U Nigeriji je završio MBA na College of Technology, a želja mu je nastaviti studij i u Hrvatskoj.

"Fizički rad mi nije problem, mislim da je to iskustvo potrebno za potpun uspjeh." U domu dvojice mladih crnaca često se čuje hip-hop ritam, a dolaze mnogi prijatelji iz Hrvatske koji su iznenadili time što je u tako kratkom vremenu naučio jezik.

"U Nigeriji imamo oko 450 dijalekata i razlike u jeziku su velike. Mnogi od nas lako uče jezike jer smo se navikli i na dijalekt. Učim hrvatski i sada, svaki dan."

Posebno se veseli što će mu Gotovina dati godišnji u vrijeme kad se u Zagrebu otvara izložba na kojoj bi trebao biti prikazan put od traženja azila do novog života u Hrvatskoj. "Jedva čekam ponovno vidjeti Zagreb." ●

'U Nigeriji imamo 450 dijalekata, zato mi i nije bilo teško tako brzo naučiti govoriti hrvatski jezik'